

sige en ubehagelig sandhed til den politiske korrekthed?

Kl. 17.15

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Ja, det er sådan set i samme tankespor. Hr. Helge Adam Møller sagde, at grænsen for friheden går, hvor nogen misbruger den. Det kunne jo være et udsagn, der i og for sig bekræftede en af grundlovsfædrene, Monrad, der sagde: »Friheden går altid til grunde ved sine egne udskjelser.«

Men spørgsmålet er: Hvad gør man så ved det? Hvad gør man rent praktisk for at forebygge det totalt? Det kan man kun gøre på én måde, nemlig ved at sætte hele befolkningen i fængsel på forhånd og afskære dem fra at sige noget.

Hvis ikke man tør løbe misbrugets risiko, så er der slet ingen frihed, så er der ingen offentlig debat. Det synes jeg egentlig må være logisk, vil jeg sige til hr. Helge Adam Møller.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Hr. Jesper Langballe siger – nu prøver jeg at huske det rigtigt, jeg fik ikke noteret det nøjagtigt – at hvis der ikke helt og fuldt er ubetinget frihed, så er der ikke nogen offentlig debat. Det var citeret efter hukommelsen.

Det er da vist trods alt ikke rigtigt, for nu har denne paragraf været gældende siden 1971. Det var før, jeg rigtig gik ind i politik, men jeg synes jo nok, at jeg og mange andre fra alle dele af det politiske spekter og store dele af den danske befolkning meget aktivt har debatteret alt muligt, fra miljø til kernekraft til forsvarsordninger og racisme og udlændinge og anonyme vidner osv., så at sige, at der ikke er nogen debat på grund af denne paragraf, er vist ikke helt rigtigt. Man kan sige, at der burde være endnu mere debat, det kan være et synspunkt, det accepterer jeg.

Men hvis jeg så går over til hr. Søren Krarup, der siger, at misbrug af ord er en tom, retorisk handling – det er vist rigtigt citeret ... (*Afbrydelse*). Nå, det var ikke så godt. Men hvis det var noget, der skulle betyde det, så er jeg ikke enig, fordi jeg tror, at det for de mennesker, eller som loven siger: grupper af mennesker, som direkte bliver truet eller forhånet – det er jo de ord, der står i loven, man skal true dem eller nedværdige dem eller forhåne dem, kun i disse tilfælde er det strafværdigt – ikke bare må være en tom, retorisk handling.

Men hvis jeg har misforstået det, så vil jeg meget gerne belæres og prøve at svare på det, der var hr. Søren Krarups ærinde.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Selv om jeg absolut ikke har evner som pædagog, vil jeg lige understrege, hvad det faktisk var, jeg sagde. Det, der lå mig på sinde, var at understrege, at i en retsstat – også i et folkestyre – er der en afgørende sondring imellem handling og handling. Det vil sige, at man straffes for sine handlinger, men at blive straffet for sine ord er til syvende og sidst noget, som hører hjemme i et totalitært samfund.

Derfor er det, at muligheden for misbrug af ord skal være til stede, og at det misbrug af ord med vrøvl og løgn kun kan bekæmpes med ord, og det er det, der er helt afgørende. Her har man i § 266 b villet bekæmpe ord med straf og har på den måde altså sammenblandet det totalitære princip, at man retsforfølger folk, der mener noget forkert, med det, der skal være retsstatens princip.

Kl. 17.20

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Godt, nu hørte jeg det, og jeg forstod det. Men jeg er ikke enig, for hvis man fører det synspunkt ud i dets yderste konsekvens – også ud over de områder, jeg allerede har nævnt i straffeloven som den såkaldte racismeparagraf, majestætsfornærmelse eksempelvis, som jo er forbudt og strafbart – så var det altså tilladt for enhver dansker at stille sig op i fjernsynet og sige, hvad han eller hun ville om dette eller andre landes statsoverhoveder. Det ville være tilladt at afbrænde flag. Det ville også være tilladt, hvis der skete en terrorhandling i fremtiden, at gå ud på dansk tv og sige, at det var godt, at de slog 5.000 ihjelovre i New York, hvorfor gjorde de det ikke med 15.000? Det vil jeg opfordre alle til at gå ud og gøre, for det er det, amerikanerne, eller hvem man nu er imod, har fortjent.

Jeg synes, det er rigtigt, at den slags ting er strafbare. Det er et lille indgreb i ytringsfriheden, ja, det erkender jeg, men det er altså den balance, vi lægger lidt forskellig vægt på. Vi finder altså, at der er visse former for overtrædelser, hvor det er så groft eller så alvorligt eller så skadeligt, at vi bliver nødt til at have nogle straffebestemmelser for det.